

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7Ek/40/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123203116
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Danica Horská
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2023:6123203116.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného 365.bank, a. s., Dvořákovo nábrežie 4, 81102 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 31340890, zast.: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, 81102 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 47232471, proti povinnému: V. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom: O. W. XXX, XXXXX, zast. Mgr. Matúš Macko, Advokátska kancelária, Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, pracovisko: Sov. hrdinov 200, 089 01 Svidník, o vymoženie 3.823,08 Eur s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Dušan Kormaník, Námestie gen. Štefánika 529/4, 06401 Stará Ľubovňa IČO: 17082901, pod sp. zn. 202EX 61/23, o návrhu povinnej na zastavenie exekúcie, takto

rozhodol:

- I. Súd návrh povinnej na zastavenie exekúcie z a m i e t a.
- II. Oprávnenému sa voči povinnej nárok na náhradu trov konania v súvislosti s návrhom povinnej na zastavenie exekúcie n e p r i z n á v a.
- III. Povinnej sa náhrada výdavkov na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinnej na zastavenie exekúcie n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 27.12.2022 domáhal od povinnej vymoženiu 3.823,08 Eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu: Platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 5Up/1330/2022, zo dňa 11.10.2022, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 01.11.2022.

2. Súd poveril dňa 19.01.2023 vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Dušan Kormaník, Námestie gen. Štefánika 529/4, 06401 Stará Ľubovňa, IČO: 17082901, ktorý vedie exekúciu pod sp.zn. 202EX 61/23.

3. Povinná podala prostredníctvom svojho právneho zástupcu súdnemu exekútorovi návrh na zastavenie exekúcie zo dňa 06.03.2023, v ktorom uvádza ako dôvody to, že v rámci konania o udelení poverenia na vykonanie exekúcie súd skúma aj súlad exekučného titulu so zákonom. Základný právny princíp spravodlivosti od súdu požaduje, aby právna ochrana nebola poskytovaná tomu, kto právo porušuje na úkor toho, ktorého právo bolo porušené. Súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená. Súd je povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania. Poukazuje na Uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 456/2011 z 23.11.2011, ako na dôkaz, podľa ktorého: Okresný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť." Predmetná istina bola v exekučnom titule súdom priznaná bez

toho, aby súd skúmal to, či predmetom istiny nie je aj plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok, resp. či na výšku istiny nemali vplyv neprijateľné zmluvné podmienky. Povinná je toho názoru, že na súdom priznaný nárok v upomínacom konaní mala vplyv neprijateľná zmluvná podmienka uvedená v bode 6.4 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička č. 1891468539, zo dňa 05.04.2018 a taktiež toto plnenie pozostáva z plnenia na neprijateľné zmluvné podmienky, a to konkrétne na poplatky za upomienky, čo vyplýva z prílohy k návrhu na vydanie platobného rozkazu (dôkaz: - Aktuálny stav úveru, 3. strana - nezaplatené poplatky). O neprijateľnosti takýchto zmluvných podmienok bolo právoplatne rozhodnuté napr. rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 6Co/39/2011. z 20.09.2011 (bod 6.4 zmluvy) a rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 15CoCsp/23/2020, z 11.02.2021 (poplatky za upomienky). Súdny sú ex offo povinný skúmať existenciu neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách.

Keďže Zmluva o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička

č. 1891468539, z 05.04.2018 a súvisiace dokumenty preukázateľne obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky, v zmysle § 299 CSP súd v upomínacom konaní nemal vydať platobný rozkaz. Podľa § 299 ods. 2 CSP „ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a žalovaným je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak spotrebiteľská zmluva alebo iné zmluvné dokumenty súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou obsahujú zmluvnú podmienku, ktorá je neprijateľná“. Rozhodnutie SD EÚ z 26.11.2020 vo veci C-807/19 uvádza: „Právo Únie sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na vydanie platobného rozkazu, neskúmal prípadmi nekalú povahu podmienky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom z dôvodu takých praktických ťažkostí, ako je jeho pracovné zaťaženie.“ Článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia tomu, aby vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na vydanie <file:///yदानie> platobného rozkazu, pokiaľ predpokladá, že tento návrh je založený na niektorej podmienke uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere v zmysle smernice 93/13, mohol v prípade, že spotrebiteľ nepodá odpor, požiadať veriteľa o dodatočné informácie s cieľom preskúmať prípadnú nekalú povahu tejto podmienky.“ Článok 3 a Článok 8 smernice 93/13 v spojení s článkom 6 a článkom 7 tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že v rámci preskúmania ex offo prípadnej nekalej povahy podmienok uvedených v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ktoré vnútroštátny súd vykoná s cieľom určiť existenciu značnej nerovnováhy medzi povinnosťami strán podľa tejto zmluvy, môže tento súd zohľadniť aj vnútroštátne ustanovenia zabezpečujúce spotrebiteľom väčšiu ochranu, než akú stanovuje uvedená smernica.“ (dôkaz: - rozhodnutie SD EÚ z 26.11.2020 vo veci C-S07/19). Povinná má tiež za to, že je v rozpore s újinným právom, ak platobný rozkaz vydá vyšší súdny úradník, ktorý nemá postavenie sudcu a zároveň spotrebiteľ má krátku lehotu na podanie odporu. Tento záver vyplýva z 2. bodu petitu rozhodnutia ESD z 20.09.2018 vo veci C-148Y17: „2 Smernica 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá, napriek tomu, že v štádiu vydania platobného rozkazu proti spotrebiteľovi stanovuje preskúmanie nekalej povahy podmienok uvedených v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom, na jednej strane priznáva právomoc vydať tento platobný rozkaz súdnemu úradníkovi, ktorý nemá postavenie sudcu, a na druhej strane stanovuje pätnásťdňovú lehotu na podanie odporu a vyžaduje, aby bol tento odpor vecne odôvodnený, za predpokladu, že takéto ex offo preskúmanie nie je stanovené v štádiu výkonu uvedeného platobného rozkazu. čo musí preveriť vnútroštátny súd.“ (dôkaz:- rozhodnutie SD EU z 20.09.2018 vo veci C- 448/17). Vzhľadom na uvedený názor Súdného dvora, ktorý vytkol vnútroštátnu právnu úpravu

oprávňujúcu na vydanie platobného rozkazu súdneho úradníka, povinná dáva do pozornosti, že platobný rozkaz, ktorý je exekučným titulom nebol vydaný sudcom, ale vyšším súdnym úradníkom. Platobný rozkaz nemal byť vzhľadom na existenciu neprijateľných zmluvných podmienok vydaný. Jeho vydaním súd porušil právne predpisy SR (napr. § 299 CSP, § 53 OZ a pod.) a aj európske právo na ochranu spotrebiteľa, najmä Smernicu Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Dotknutý platobný rozkaz s účinkami rozsudku vydal administratívny zamestnanec súdu, nie sudca. Povinná poukázala na negatívny vplyv exekúcie na povinného a jeho rodiny, na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27.01.2007, 3Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997, ďalej stanovisko Európskej komisie - Generálne riaditeľstvo pre spravodlivosť a spotrebiteľov zn. EU- pilot 6785/14/JUST, kde komisia konštatuje: „V tejto súvislosti Je potrebné vziať do úvahy najmä tieto znaky slovenského systému podľa vysvetlenia slovenských orgánov: Pred vydaním platobného rozkazu slovenské súdu musia ex offo posúdiť niektoré aspekty. Táto kontrola ex offo zahŕňa tieto otázky: či nárok uplatňovaný veriteľom zjavne nie je v rozpore s právnou úpravou (§ 172 ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku); slovenské orgány takisto uvádzajú, že

ex offa sa skúmajú aj záruky podľa právnych predpisov o ochrane spotrebiteľa ako povinné informácie o RPMN (ročná percentuálna miera nákladov), a to pokiaľ ide o spotrebné úvery alebo prípadne aj o právo na odstúpenie od zmluvy, ako aj či v situácii, keď sa uplatňuje právo vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy, neobsahuje daná spotrebiteľská zmluva neprijateľné zmluvné podmienky (§ 172 ods. 9 OSP). Ak spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľnú podmienku, súd nesmie vydať platobný rozkaz. Exekučný súd je povinný pred povolením výkonu rozhodnutia, resp. počas tohto výkonu skúmať zákonnosť platobného rozkazu. Ak súd povolí výkon, spotrebiteľ môže napadnúť toto rozhodnutie do 14 dní od doručenia. Exekučný súd navyše zastaví exekúciu, ak je to v rozpore s verejným poriadkom, pričom tento rozpor sa posudzuje ex offa. Slovenské orgány zdôrazni/i, že v súlade s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie sa posúdenie nekalých zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve musí považovať za verejný záujem." (dôkaz: stanovisko Európskej komisie - Generálne riaditeľstvo pre spravodlivosť a spotrebiteľov EU-pilot 6785/14/JUST). Vláda SR oznámila Európskej komisii, že u nás nie je problém pri exekučných konaniach, ktoré prebiehajú na základe platobných rozkazov tieto zastaviť, pretože ide o verejný záujem. Prax súdov je iná. Súdny ex offa nezastavujú exekúcie, ktoré sú v rozpore s verejným poriadkom napriek tomu, že to umožňuje zákon. V rozsudku Súdneho dvora z 18.02.2016 vo veci C-49/14, Finanmadrid EFC SA proti Jesúsovi...Albánovi Zambranovi a i., súd došiel k záveru, že: Smernica Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať tak, že bráni takej vnútroštátnej právnej úprave, ktorá neumožňuje súdu konajúcemu vo veci výkonu platobného rozkazu posúdiť ex offa nekalú povahu zmluvnej podmienky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ak orgán konajúci o návrhu na vydanie platobného rozkazu nemá právomoc na vykonanie takéhoto posúdenia." Povinná žiada, aby ju súd vypočul (keďže to neurobil súd v upomínacom konaní) a preveril, či je schopná kvalifikovaného posúdenia existencie neprijateľnej zmluvnej podmienky/podmienok.. Samotný Súdny dvor EÚ v rozsudku Mostaza Claro konštatoval, že spotrebiteľ nevie poukázať na nekalosť podmienky, a teda je zrejmé, že tento aspekt ani nevie zohľadniť pri obmedzenej možnosti jej kontrahovania. Žiada súd o eurokonformnú aplikáciu názorov, ktoré sú v rozpore s úničným právom. Súdny dvor judikoval, že existuje „nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ nedokáže poukázať na nekalosť zmluvných podmienok a preto sa musí súd aj bez návrhu zaoberať nekalými podmienkami“. Tiež poukazuje na rozsudky v spojených prípadoch Oceano grupo editoriale, Godard čl.61, Mostaza Claro čl.25-28. Pannon, uznesenie POHOTOVOSTĚ č.-76/10, čl.49- 51. Do pozornosti dáva jedno z najnovších rozhodnutí Ústavného súdu SR -Nález Ústavného súdu SR, III. ÚS 344/2020-47, z 23.02.2021, ktorý rozhodol: „1. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k 1 CoE 206/2019 zo 17. decembra 2019 základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené boli." V odôvodnení Ústavný súd SR uviedol: „34. Ústavný súd uvádza, že na súdne konanie, ktorého výsledkom bolo vydanie platobného rozkazu proti sťažovateľke, dopadala právna úprava Občianskeho súdneho poriadku, ktorou sa zaoberal aj súdny dvor v rozsudku C-448/17. Platobný-rozkaz bol vydaný vyšším súdnym úradníkom, nie sudcom, pričom Občiansky súdny poriadok zakotvoval 15- dňovú lehotu na podanie opravného prostriedku - odporu, ktorý sťažovateľka nepodala. Sťažovateľka tvrdí, že podkladom vydanie platobného rozkazu bola spotrebiteľská zmluva obsahujúca neprijateľné podmienky, nerešpektujúca požiadavky kladené na ňu zákonom o spotrebiteľských úveroch, obsahujúca nesprávny údaj o RPMN. V odvolaní proti uzneseniu okresného súdu sťažovateľka argumentovala poukazom na rozsudok súdneho dvora C-44S/17, smernicu 93/13/EHS, princíp ochrany spotrebiteľa. Je toho názoru, že exekučný súd bol v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku povinný skúmať súlad exekučného titulu - platobného rozkazu so zákonom. Vyjadruje presvedčenie, že exekučný titul bol vydaný v rozpore s § 172 ods. 9 OSP, preto poverenie na vykonanie exekúcie ani nemalo byť vydané. Z uvedeného dôvodu sa návrhom domáhala zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku v spojení s § 58 Exekučného poriadku. 35. Ústavný súd uvádza, že z rozsudku súdneho dvora C-448/17 vyplýva, že súdny dvor na rozdiel od krajského súdu a okresného súdu v štádiu vykonávacieho konania a priori nevylučuje preskúmanie exekučného titulu - platobného rozkazu vydaného vyšším súdnym úradníkom z hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, ktorá bola podkladom na jeho vydanie, a teda vecnej správnosti exekučného titulu. Práve naopak, súdny dvor (za situácie, keď vnútroštátna právna úprava zveruje právomoc vydať platobný rozkaz vyššiemu súdnemu úradníkovi, pričom stanovuje iba 15-dňovú lehotu na podanie odporu - o takúto situáciu ide aj v prípade sťažovateľky, keďže platobný rozkaz bol vydaný podľa §172 OSP, pozn.) považuje za nevyhnutné takúto kontrolu existencie neprijateľných zmluvných podmienok uskutočniť ex offa (za podmienky, že to vnútroštátna právna úprava umožňuje), pretože len vtedy možno považovať ciele sledované smernicou 93/13/EHS za naplnené. V zmysle záverov súdneho dvora musí vnútroštátny súd posúdiť, či vnútroštátna

právna úprava takýto prieskum v štádiu vykonávacieho konania umožňuje.. V tomto smere sťažovateľka uvádza, že povinnosť ex offa skúmania zákonnosti exekučného titulu z hľadiska rešpektovania §172 ods. 9 OSP pri vydávaní platobného rozkazu vyplýva súdu z § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. 36. Ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia uznesenia krajského súdu nie je zrejmé, či sa krajský súd vôbec oboznámil s rozsudkom súdneho dvora vo veci C-448/17, napokon, predmetný argument sťažovateľky krajský súd oni neuviedol v sumarizácii odvolania obsiahnutom v odôvodnení uznesenia. V prípade, že krajskému súdu boli závery súdneho dvora vyslovené vo veci C-448/17 známe, neuviedol žiadne právne úvahy, ktorými sa riadil keď nepovažoval argument sťažovateľky poukazujúci na tento rozsudok súdneho dvora, na smernicu 93/13/EHS a na princíp ochrany spotrebiteľa za spôsobilý ovplyvniť jeho rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky. Z odôvodnenia uznesenia nevyplýva, či bolo snahou krajského súdu na vec aplikované vnútroštátne právne normy interpretovať eurokonformne, v záujme dosiahnutia cieľov smernice 93/13/EHS, majúc na zreteli záväzky Slovenskej republiky vyplývajúce jej z postavenia členského štátu Európskej únie, prípadne, prečo takýto postup ani neprichádzal do úvahy a nebol dôvodný. Za daných okolností bolo nevyhnutné, aby sa krajský súd poukazom sťažovateľky na rozsudok súdneho dvora C-448/17 primeraným spôsobom zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vyrovnal, svoje právne závery presvedčivým spôsobom odôvodnil, a tým preukázal aj ich ústavnú akceptovateľnosť. Konštatovaný nedostatok v odôvodnení uznesenia krajského súdu oslabuje presvedčivosť rozhodnutia krajského súdu v intenzite dosahujúcej ústavnoprávnu relevanciu 37. Ústavný súd poznamenáva, že uvedený rozsudok bol vydaný vo veci týkajúcej sa Slovenskej republiky, pričom reaguje na nedostatky platobných rozkazov, no súčasne jeho závery sú podporené ďalšou judikatúrou súdneho dvora, konkrétne rozsudkom zo 7. novembra 2019 v spojených veciach C-419/18 a C-483/18 (Profi Credit Polska S.A./Bogumila Wlostowska a i a Profi Credit Polska S.A./OH). V zmysle predmetného rozhodnutia (bod 66) musí súd ex offa prijať opatrenia na vykonávanie dôkazov s cieľom zistiť, či ustanovenie v zmluve, ktorá je predmetom sporu, ktorý prejednáva, a ktorá bola uzavretá medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, patrí do pôsobnosti smernice, a v prípade, ak je to tak, posúdiť ex offa prípadnú nekalú povahu tohto ustanovenia (m. m. rozsudok z 9. 11. 2010.VB Pénzugyi Lízing, C-137/08, rozsudok zo 14. 6. 2012, Banco Espanol de Crédito, C-618/10). V prípade, že vnútroštátny súd, ktorý na základe informácií o skutkových a právnych okolnostiach, ktorými disponuje alebo s ktorými sa oboznámil v dôsledku dokazovania vykonaného ex offa, zistil, že ustanovenie patrí do pôsobnosti smernice, konštatuje, že toto ustanovenie má nekalú povahu (bod 70), musí o tom informovať účastníkov konania a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili (k tomu aj rozsudok z 21. 2. 2013, Banif Plus Bank, C-472/11). 38. Ďalej ústavný súd odkazuje aj na rozhodnutie vo veci z 26. novembra 2020 vo veci C C-807/19 („DSK Bank“ EAD, „FrontEx International“ EAD), v ktorom súdny dvor konštatoval, že ak právne a skutkové okolnosti uvedené v spise predloženom vnútroštátnemu súdu, ktorý rozhoduje o návrhu na vydanie platobného rozkazu, vyvolávajú vážne pochybnosti, pokiaľ ide o nekalú povahu určitých podmienok, na ktoré spotrebiteľ nepoukazoval, ale ktoré súvisia s predmetom sporu, bez toho, aby bolo možné v tejto súvislosti vykonať konečné posúdenie, vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby v prípade potreby ex offa prijal potrebné opatrenia na vykonanie dokazovania s cieľom doplniť tento spis tým, že účastníkov konania pri dodržaní kontradiktórnosti vyzve, aby mu predložili vysvetlenia a doklady potrebné na tento účel. Z toho vyplýva, že vnútroštátny súd je povinný prijať ex offa opatrenia na vykonanie dokazovania, pokiaľ právne a skutkové okolnosti, ktoré sa už nachádzajú v uvedenom spise, vyvolávajú vážne pochybnosti. pokiaľ ide o nekalú povahu určitých podmienok (bod 52, k tomu aj rozsudok z 11. 3. 2020, Lintner, C-511/17). 39. Ústavný súd hodnotí napadnuté uznesenie krajského súdu pre nevyrovnanie sa s podstatným odvolacím argumentom sťažovateľky ako nepreskúmateľné a nezodpovedajúce požiadavkám vyplývajúcim z obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“(dôkaz: Nález ÚS SR III. ÚS 344/2020-47 z 23.02.2021). Zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička č. 1891468539, z 05.04.2018 a listín, ktoré priložil žalobca k žalobnému návrhu nevyplýva, ako sa vysporiadal s povinnosťami podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch..(ďalej len.“ZoSÚ”), v spojení s § 11 ods. 2 ZoSÚ. Podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver " Podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou

schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Povinná poukazuje na závery z rozsudku súdneho dvora EÚ vo veci C-679/2018 z 05.03.2020 a vo veci C-303/2020 z 10.06.2021 zistiť, či dodávateľ pri poskytovaní úveru postupoval s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity spotrebiteľa. Podľa rozsudku Súdného dvora EÚ vo veci C-679/2018 z 05.03.2020: „Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sn majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe.“ Podľa rozsudku Súdného dvora EÚ vo veci C-303/20 z 10.06.2021: „Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je potrebné na položenú otázku odpovedať tak, že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že preskúmanie účinnej, primeranej a odrádzajúcej povahy sankcií ustanovených v tomto článku za porušenie najmä povinnosti posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa uloženej v článku 8 tejto smernice sa musí vykonať tak, že sa v súlade s článkom 288 tretím odsekom ZFEÚ zohľadní nielen ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré bolo prijaté osobitne na účely prebratia uvedenej smernice, ale takisto všetky iné ustanovenia tohto práva, pričom sa musia vykladať v čo najväčšej možnej miere s ohľadom na znenie a ciele tejto smernice tak, aby uvedené sankcie splnili požiadavky stanovené v článku 23 tejto smernice.“ Podľa názoru povinnej, veriteľ hrubo zanedbal povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 ods. 1 ZoSÚ, teda posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Z tohto dôvodu nemohlo dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (§ 11 ods. 2 ZoSÚ veta prvá) a predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov (§11 ods. 2 ZoSÚ veta druhá). Táto skutočnosť nebola v upomínacom konaní skúmaná a zohľadnená pri vydávaní platobného rozkazu ako exekučného titulu. Povinná navrhuje podľa § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku exekúciu v celom rozsahu zastaviť a priznať jej právo na náhradu trov konania. Doterajšie trovy konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia z hodnoty 4.885,87 Eur (súčet istiny 3.823.08 Eur a kapitalizovaného úroku 1.062.79 Eur), za dva úkony právnej služby celkom vypočítané vo výške: 235,22 Eur (vrátane DPH) na označený účet jej právneho zástupcu. K návrhu na zastavenie exekúcie sú pripojené prílohy: plná moc na zastupovanie povinnej, Rozhodnutie o predbežnom poskytnutí právnej pomoci, aktuálny stav úverového účtu ku dňu 31.08.2022, www.najpravo.sk: Povinnosť skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu konania z 02.01.2023 (z uznesenia ÚS SR z 23.11.2011, ÚS 456-/2011-19), európska judikatúra, Nález ÚS SR III. ÚS 344/2020-47, osvedčenie právneho zástupcu povinnej o registrácii pre daň z pridanej hodnoty (ďalej len „návrh na zastavenie exekúcie“).

4. K návrhu na zastavenie exekúcie sa vyjadril oprávnený prostredníctvom právneho zástupcu dňa 27.03.2023. Oprávnený poukázal na to, že povinná (žalovaná) voči predmetnému platobnému rozkazu nepodalala odpor včas, do 15 dní od doručenia platobného rozkazu aj s vecným odôvodnením, platobný rozkaz teda nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Povinná v návrhu na zastavenie exekúcie poukazuje na § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, pričom podaný návrh odôvodňuje neprihliadnutím Okresného súdu Banská Bystrica, ktorý vydal exekučný titul, na neprijateľne zmluvné podmienky v Zmluve a zákonné povinnosti ukladané konajúcemu súdu predpismi na ochranu spotrebiteľa. V zmysle § 265 a nad. zákona č. 160/2015 Z.z. (Civilný sporový poriadok, ďalej „CSP“), ak je nutné vo veci samej alebo o jej časti rozhodnúť na základe skutočností tvrdených žalobcom, o ktorých súd nemá pochybnosti, najmä ak tieto skutočnosti vyplývajú z listinných dôkazov, možno o žalobe rozhodnúť bez vyjadrenia žalovaného a bez nariadenia pojednávania aj platobným rozkazom, v ktorom sa žalovanému uloží, aby do 15 dní od doručenia zaplatil uplatnenú peňažnú pohľadávku alebo jej časť a nahradil trovy konania alebo aby v tej istej lehote podal odpor.“ V zmysle § 266 ods. 1 CSP, platobný rozkaz spolu so žalobou súd doručuje žalovanej u do vlastných rúk.“ V zmysle § 267 ods. 1 CSP, odpor proti platobnému rozkazu sa musí vecne odôvodniť. Ustanovenie § 129 sa pri nedostatku vecného odôvodnenia nepoužíja. V odôvodnení žalovaný opíše rozhodujúce skutočnosti, o ktoré opiera

svoju obranu proti uplatnenému nároku. K odporu pripojujú listiny, na ktoré sa odvoláva, prípadne označí dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. O tom musí byť žalovaný v platobnom rozkaze poučený." V zmysle § 268 ods. 1 CSP, platobný rozkaz nadobúda právoplatnosť márnym uplynutím lehoty na podanie odporu. V zmysle § 6 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní („zákon o upomínacom konaní"), súd odmietne návrh, ak návrh nie je prípustný, uplatňovaný nárok nemožno odôvodnene predpokladať." V zmysle § 7 zákona o upomínacom konaní, ak sú splnené procesné podmienky vrátane poplatkovej povinnosti a nie sú dôvody na odmietnutie návrhu, súd vydá platobný rozkaz najneskôr do desiatich pracovných dní od splnenia týchto podmienok. V platobnom rozkaze súd žalovanému uloží, aby do 15 dní od jeho doručenia zaplatil žalobcovi uplatňovaný nárok a nahradil trovy konania, alebo aby v tej istej lehote podal odpor." V zmysle § 11 ods. 1 a 6 zákona o upomínacom konaní, proti platobnému rozkazu môže žalovaný podať odpor, ktorý musí byť vecne odôvodnený. Podaním odporu sa platobný rozkaz zrušuje; to neplatí, ak bol odpor odmietnutý. Podaný odpor nemožno vziať späť. Platobný rozkaz, proti ktorému nebol podaný odpor, má účinky právoplatného rozsudku. V zmysle ust. § 53 ods. 1 prvá veta Exekučného poriadku, súd preskúma návrh na vykonanie exekúcie a jeho prílohy. Ak nie sú dôvody na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie, súd do 15 dní od doručenia návrhu vydá poverenie na vykonanie exekúcie a upovedomí o tom oprávneného. V zmysle ust. § 53 ods. 3 Exekučného poriadku, súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak: a) zistí rozpor návrhu alebo exekučného titulu s týmto zákonom, b) sú tu dôvody, pre ktoré by exekúcia musela byť zastavená, alebo do vydania poverenia na vykonanie exekúcie vzniknú dôvody na zastavenie exekučného konania okrem späťvzatia návrhu na vykonanie exekúcie, e) bol exekučný titul vydaný v konaní, v ktorom nebolo možné namietať alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky, a existencia neprijateľnej podmienky má vplyv na vymáhaný nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. Z uvedenej textácie má oprávnený za zrejmé, že exekučný titul a ani podaný návrh na vykonanie exekúcie nie sú v rozpore s Exekučným poriadkom a rovnako tak nie je splnená podmienka nemožnosti namietať / preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky, ktorých existenciu namieta právny zástupca povinného, a to v nadväznosti na možnosť podať odpor voči platobnému rozkazu - exekučnému titulu. Povinná túto zákonnú možnosť, o ktorej bola riadne poučená nevyužila a odpor nepodala. Pokiaľ povinná nebola i napriek uvedenej možnosti a poučeniu aktívna, možnosť podať odpor nevyužila, nie je v súlade s princípom právnej istoty, aby bolo exekučné konanie zastavené z dôvodov uvádzaných povinnou. Oprávnený trvá na tom, že platobný rozkaz je spôsobilým exekučným titulom, keďže postup súdu v upomínacom konaní (vydanie platobného rozkazu) ako i exekučného súdu (vydanie poverenia na vykonanie exekúcie) bol správny a v súlade so zákonom. Oprávnený tiež nesúhlasí s tvrdením v návrhu na zastavenie exekúcie, že sa automaticky predpokladá, že Okresný súd Banská Bystrica nijakým spôsobom neskúmal to, či na výšku istiny nemali vplyv neprijateľné zmluvné podmienky. Povinná uvádza a sčasti cituje množstvo rozhodnutí, avšak tieto sú vyňaté z kontextu, prípadne datované tak, že na predmetný prípad nemôžu byť aplikovateľné z dôvodu novej právnej úpravy. Pokiaľ ide o prezentovaný náleží Ústavného súdu SR III.ÚS 344/2020, povinná len vyňala z kontextu časť z predmetného nálezu, nezohľadniac ostatné skutočnosti, na ktoré ÚS v odôvodnení ďalej poukazuje. O nie celkom korektnom vyjadrovaní sa povinná svedčí aj fakt, že automaticky počítala so skutočnosťou, že upomínací súd, ktorý vydal exekučný titul, nijakým spôsobom neposudzoval dôvodnosť podanej žaloby. Pokiaľ povinná poukazuje na to, že „dotknutý platobný rozkaz vydal administratívny zamestnanec súdu, nie sudca", v zmysle § 3 až § 8 zákona č. 549/2003 Z.z. o súdnych úradníkoch, vyššiemu súdnemu úradníkovi zákon zveruje množstvo oprávnení a kompetencií v civilnom a správnom súdnom procese, v trestnom a v konkurznom konaní, resp. inú činnosť súdu v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Predmetný platobný rozkaz ako exekučný titul, považuje oprávnený za materiálne a formálne vykonateľné súdne rozhodnutie, vydané v súlade s právnymi predpismi, obsahujúce všetky zákonom predpísané náležitosti, ako aj správne označenie účastníkov konania. Súd je subjektom znalým práva a pri vydávaní, doručovaní a preskúmaní súdnych rozhodnutí postupuje v súlade s relevantnými právnymi predpismi SR. Oprávnený v ďalšom poukázal na znenie § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Má za to, že vo veci nenastali po vzniku exekučného titulu okolnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku, exekučný titul nebol zrušený, v danej veci neexistuje cudzí exekučný titul a ani neexistujú iné skutočnosti, ktoré by bránili vymáhateľnosti exekučného titulu. Oprávnený považuje svoj návrh za správny a dôvodný, exekúciu nemožno zastaviť pre dôvody uvádzané povinnou, neexistuje dôvod na zastavenie exekúcie v zmysle § 61k a nasl. Exekučného poriadku, navrhuje návrh na zastavenie exekúcie zamietnuť (ďalej len „vyjadrenie oprávneného“).

5. Podľa § 61k ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, účinného v čase podania návrhu na zastavenie

exekúcie, do 31.03.2023 (§243p Exekučného poriadku; ďalej len „Exekučný poriadok), súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak

- a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
- b) exekučný titul bol zrušený,
- c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
- d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

6. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh ma odkladný účinok.

7. Podľa § 61k ods. 5 Exekučného poriadku, návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojim vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu.

8. Podľa §61l ods. 3 Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne. Ak súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol z dôvodu, že návrh bol podaný oneskorene, i keď tu dôvod na zastavenie exekúcie je, povinný má právo domáhať sa vrátenia plnenia žalobou podanou voči oprávnenému.

9. Návrh na zastavenie exekúcie je procesnou obranou povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorého účelom je zastavenie exekúcie alebo upustenie od exekúcie v prípadoch vymedzených Exekučným poriadkom. Povinný v návrhu musí uviesť skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, resp. bránia jeho vymáhateľnosti alebo sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná (napr. vymáhaný nárok zanikol splnením, exekučný titul bol zrušený na základe mimoriadnych opravných prostriedkov a pod.). Exekučný súd v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie a návrh na zastavenie exekúcie sa posudzuje v čase začatia exekučného konania, t. j. dňom, v ktorom bol návrh na vykonanie exekúcie doručený súdu. Dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý ho podal. Súd z doložených dokladov konštatuje, že návrh na zastavenie exekúcie bol podaný včas, do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie povinnému (upovedomenie prevzala povinná do vlastných rúk dňa 17.02.2023, návrh na zastavenie exekúcie bol podaný súdnemu exekútorovi elektronicky dňa 06.03.2023). Exekučný súd skúmal návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom a mal za nesporne preukázané, že ku dňu začatia exekúcie mala povinná voči oprávnenému neuhradený dlh vyplývajúci z exekučného titulu. Súd konštatuje, že exekučné konanie ako aj exekúcia začala oprávnene a to z dôvodu, že povinná dobrovoľne nespĺnila to, čo jej ukladá právoplatný a vykonateľný exekučný titul.

10. Súd na úvod v rámci posúdenia návrhu na zastavenie exekúcie poukazuje na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument účastníka konania, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre jeho rozhodnutie, zostali sporné alebo sú nevyhnutné pre vysvetlenie dôvodov prijatého rozhodnutia. Nie je povinnosťou súdu zaoberať sa všetkými tvrdeniami povinného v návrhu na zastavenie exekúcie, ale len tými, ktoré majú pre jeho rozhodnutie podstatný význam. Súd v uvedených intenciách posúdil návrh na vykonanie exekúcie, poverenie vydané súdnym exekútorom a návrh na zastavenie exekúcie včítane všetkých dokumentov a vyjadrení, pričom zistil, že návrh na zastavenie exekúcie nie je dôvodný.

11. Súd vzal do úvahy pri posúdení dôvodov uvádzaných povinnou ustanovenie § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku: súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak bol exekučný titul vydaný v konaní, v ktorom nebolo možné namietat' alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky, a existencia neprijateľnej zmluvnej podmienky má vplyv na vymáhaný nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou.

12. Exekúcia sa vykonáva na základe Platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 5Up/1330/2022 zo dňa 11.10.2022, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 01.11.2022.

13. Ohľadom možnosti preskúmania exekučného titulu (aj z pohľadu neprijateľných zmluvných podmienok) treba ďalej doplniť, že Exekučný poriadok pripúšťa aj hmotnoprávny prieskum exekučného titulu, avšak len v zákonom vymedzených prípadoch, pričom sa jedná o výpočet taxatívny (viď. § 53 ods. 3 Exekučného poriadku), ktorý nemožno rozširovať. Súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 19Ek/1551/2022, zo dňa 24.05.2023, ktorým zamietol sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 19Ek/1551/2022 zo dňa 09. 01. 2023, v ktorom sa sťažnostný súd venuje aj prípustnosti hmotnoprávneho prieskumu exekučného titulu (bod 15. až 18.): „Hmotnoprávny prieskum exekučného titulu zo strany exekučného súdu by tak vzhľadom na konkrétne okolnosti prejednávanej veci mohol byť prípustný len postupom v zmysle § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku, a to s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. Plz. ÚS 1/2022-9 zo dňa 15. 06. 2022, na ktoré v rámci podanej sťažnosti poukazoval i povinný a podľa ktorého je práve s poukazom na § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku exekučný súd oprávnený a povinný vykonať hmotnoprávny prieskum vymáhaného nároku (ale len výlučne) v prípade, ak sa tento vymáha na podklade: 1/ platobného rozkazu vydaného vyšším súdnym úradníkom priznaného titulom spotrebiteľskej zmluvy, 2/ možnosť podania odporu bola limitovaná lehotou 15 dní od doručenia platobného rozkazu a 3/ právna úprava vyžadovala, aby spotrebiteľ odpor vecne odôvodnil. V tomto smere treba zdôrazniť, že hmotnoprávny prieskum súdneho rozhodnutia zo strany exekučného súdu je prelomením zásady „res iudicata“ (prekážka rozsúdenej veci), s ktorou úzkou súvisí i zásada „ne bis in idem“ (nie dva krát v tej istej veci) a ak by exekučný súd vyhovel požiadavke povinného a vykonal hmotnoprávny prieskum exekučného titulu bez zákonnej opory, porušil by princíp právnej istoty, právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie na strane oprávneného. Riadiac sa týmito úvahami tak sťažnostný súd skúmal či predmetné zjednocujúce stanovisko Ústavného súdu SR možno aplikovať aj v predmetnej veci, a teda či sú v danej veci kumulatívne splnené všetky podmienky, za ktorých Ústavný súd SR prijal vyššie uvedené zjednocujúce stanovisko, pričom tento sťažnostný súd dospel k záveru, že v danom prípade exekučný súd nie je oprávnený vykonať hmotnoprávny prieskum exekučného titulu, pretože exekučným titulom je právoplatný a vykonateľný platobný rozkaz vydaný za účinnosti už novej právnej úpravy účinnej od 01. 07. 2021, v zmysle ktorej „súd posudzuje vecné odôvodnenie odporu miernejšie, ak je žalovaný spotrebiteľom.“ Nie je tak naplnená tretia podmienka zjednocujúceho stanoviska, a to že „právna úprava vyžadovala, aby spotrebiteľ odpor vecne odôvodnil.“ V tejto súvislosti súd prvej inštancie ešte poukazuje aj na to, že sám Ústavný súd SR v zjednocujúcom stanovisku uviedol, že: „Zjednocovacie rozhodnutie ústavného súdu je rovnako v intenciách § 13 zákona o ústavnom súde záväzné výlučne pre rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podaných proti rozhodnutiam všeobecných súdov založeným na právnej úprave Civilného sporového poriadku účinnej do 30. júna 2021.“ Za tohto stavu tak exekučný súd nemá zverenú kompetenciu na hmotnoprávny (materiálny) prieskum exekučného titulu. Exekučný titul v danom prípade založil prekážku „res iudicata“ pre akýkoľvek spor o plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným, v dôsledku čoho ani exekučný súd bez zákonného podklad nemôže opätovne posudzovať či plnenie priznané exekučným titulom je v súlade s právnymi predpismi. Bez zákonnej opory je neprijateľné, aby exekučný súd hodnotil správnosť a zákonnosť právoplatného súdneho rozhodnutia vydaného iným všeobecným súdom, pretože to nie je primárnou úlohou exekučného súdu. Exekučný súd nepôsobí ako odvolacia inštancia a ani návrh na zastavenie exekúcie nie je a nemôže byť opravným prostriedkom proti exekučnému titulu. Právny záver exekučného súdu o nemožnosti hmotnoprávneho prieskumu exekučného titulu navyše zodpovedá i európskej judikatúre, z ktorej vychádza i zjednocujúce stanovisko prijaté v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. Plz. ÚS 1/2022-9 zo dňa 15. 06. 2022, kedy aj z rozsudku súdneho dvora C-448/17 vyplýva, že súdny dvor v štádiu vykonávacieho konania a priori nevylučuje preskúmanie exekučného titulu, avšak opäť len v prípade platobného rozkazu vydaného vyšším súdnym úradníkom, a to z hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, ktorá bola podkladom na jeho vydanie, a teda vecnej správnosti exekučného titulu. Práve naopak, súdny dvor (za situácie, keď vnútroštátna právna úprava zveruje právomoc vydať platobný rozkaz vyššiemu súdnemu úradníkovi, pričom stanovuje iba 15-dňovú lehotu na podanie odporu a vyžaduje odpor vecne odôvodniť, považuje za nevyhnutné takúto kontrolu existencie neprijateľných zmluvných podmienok vo vykonávacom konaní uskutočniť ex offa (za podmienky, že to vnútroštátna právna úprava umožňuje), pretože len vtedy možno považovať ciele sledované smernicou 93/13/EHS za naplnené. Pokiaľ teda povinný s vydaným exekučným titulom nesúhlasil, mal možnosť sa voči nemu brániť, a to podaním odporu, ktorý navyše v zmysle právnej

úpravy platnej v čase vydania exekučného titulu by bol posúdený miernejšie (§ 267 ods. 3 CSP). Za stavu, keď ani na podanie odporu sa nevyžadovalo, aby tento bol riadne vecne odôvodnený, povinný bez objektívneho dôvodu odpor nepodal, treba konštatovať, že nekonal v súlade so zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Povinný ako spotrebiteľ by síce mal nárok na osobitnú právnu ochranu, avšak táto nemôže nadobudnúť bezmedzný charakter až do takej miery, že by úplne a bezvýhradne zbavovala spotrebiteľa jeho zodpovednosti napr. za právne úkony, ktoré osobitne verifikoval svojim podpisom a ku ktorým pristúpil dobrovoľne, či jeho zodpovednosti za jeho pasivitu v základnom konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul a voči ktorému sa spotrebiteľ aktívne nebránil. Aj spotrebiteľ musí byť vo vzťahu k svojmu postaveniu a svojim právam obozretný a konať svedomite. Možno ešte doplniť, že exekučnému súdu neprísluší ani hodnotiť postup iného všeobecného súdu v rámci konania, ktoré pred týmto súdom prebiehalo a výsledkom ktorého bol exekučný titul. Exekučný súd je naopak viazaný obsahom exekučného titulu a musí z neho vychádzať, pričom prípadné vady základného konania (aj vtedy ak by existovali) sa do exekučného konania neprenášajú; sú pre exekučné konanie bez právneho významu (porovnaj rozhodnutie NS ČR sp. zn. 20Cdo/1940/2008). Tu tiež treba doplniť, že exekučný titul v danom prípade je naďalej opatrený doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, ktorá je verejnou listinou a na vyvrátenie pravdivosti skutočnosti v nej tvrdenej je potrebné dokázať opak, teda účastník, ktorý s vyznačením vykonateľnosti alebo dňa vykonateľnosti nesúhlasí, má možnosť domáhať sa na súde, ktorý doložku vydal, zrušenia tejto doložky. Iba súd, ktorý doložku vydal, ju môže aj zrušiť, exekučný súd nemá prístup do súdneho registra jednotlivých súdov a vykonať tento úkon za súd, ktorý doložku vydal. Preto len vyhlásenie, že exekučný titul nie je právoplatný a (formálne) vykonateľný, je nedostačujúce.“

14. S poukazom na vyššie uvedené právne závery, sa exekučný súd v predmetnej exekúcii stotožnil aj s tvrdením oprávneného, že argumentácia povinného nezohľadňuje novšiu právnu úpravu. K argumentácii povinnej v tom smere: „ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru...Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.....Podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru....“. Z tohto dôvodu nemohlo dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (§ 11 ods. 2 ZoSÚ veta prvá) a predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov (§11 ods. 2 ZoSÚ veta druhá)“ - súd konštatuje, že ak sa povinná domnieva, že boli porušené povinnosti zo strany poskytovateľa úveru, ide o okolnosť, ktorá nastala pred vydaním exekučného titulu, ktorú povinná mala (mohla) namietat ako dôvod v odpore proti predmetnému platobnému rozkazu. Súd tiež nevidí dôvod, aby vypočul povinnú, tak ako navrhuje právny zástupca v návrhu na zastavenie exekúcie, pričom sa navrhuje vypočutie zjavne o okolnostiach, ktoré predchádzali vydaniu exekučného titulu (schopnosť bežného spotrebiteľa vyhodnotiť neprijateľnosť zmluvných podmienok). Exekučný súd znovu dáva do pozornosti vyššie uvedený právny záver Okresného súdu Banská Bystrica, ako sťažnostného súdu: „povinný ako spotrebiteľ by síce mal nárok na osobitnú právnu ochranu, avšak táto nemôže nadobudnúť bezmedzný charakter až do takej miery, že by úplne a bezvýhradne zbavovala spotrebiteľa jeho zodpovednosti napr. za právne úkony, ktoré osobitne verifikoval svojim podpisom a ku ktorým pristúpil dobrovoľne, či jeho zodpovednosti za jeho pasivitu v základnom konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul a voči ktorému sa spotrebiteľ aktívne nebránil. Aj spotrebiteľ musí byť vo vzťahu k svojmu postaveniu a svojim právam obozretný a konať svedomite....“

15. Povinná v závere návrhu na zastavenie exekúcie navrhuje priznať náhradu trov konania, ako trovy právneho zastúpenia počítané z hodnoty 4.885,87 Eur (istina 3.823,08 Eur + kapitalizovaný úrok: 1.062,79 Eur), podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. za dva úkony právnej služby, znížené na 1-inu v zmysle § 13a ods. 2 písm. c): 1. prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom: 85,49 Eur, 2. návrh na zastavenie exekúcie: 85,49 Eur, režijný paušál (2 x 12,52 Eur): 25,04 Eur, odmena spolu (bez DPH):196,02 Eur, DPH 20 %: 39,20 Eur, Odmena advokáta celkom: 235,22 Eur (vrátane DPH).

16. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

17. Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku, trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

18. Podľa § 199b Exekučného poriadku, oprávnený a povinný v exekučnom konaní platia trovy, ktoré im v konaní vzniknú a trovy svojho zástupcu.

19. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

20. O trovách konania o návrhu na zastavenie exekúcie súd rozhodoval v zmysle §199a, §199d Exekučného poriadku a §255 Civilného sporového poriadku v nadväznosti na § 200 Exekučného poriadku. Keďže návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol, nárok na náhradu trov by vznikol oprávnenému, ktorý bol v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie úspešný (100%). Oprávnený náhradu trov spojených s návrhom povinného na zastavenie exekúcie neuplatnil, súd len preto oprávnenému tieto nepriznal (II.výrok). Povinný s podaním návrhu na zastavenie exekúcie úspešný nebol, preto súd povinnému náhradu výdavkov na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nepriznal (III. výrok). Oprávnenosť samotnej výšky týchto výdavkov povinného súd preto neposudzoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

Ak ten, komu bola vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť, dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnená osoba podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.